

El secret del lavabo

written by Ferran Planell | 12 de març de 2022

Dissabte nit, dues parelles de bons amics ens disposem a sopar. El restaurant està ubicat en un punt indeterminat del Camí del Mig que travessa el Baix Maresme. Amb les restriccions per la Covid ja més relaxades, el lloc està ple. Val a dir que mentre a dins sopem, a fora hi ha un DJ posant música i se serveixen copes. Bona part de la concurrència és gent jove que entra-i-surt per fer servir aquelles instal·lacions més íntimes que hi ha en qualsevol local públic. A nosaltres ens ha tocat una taula que hi està relativament a prop. Ignoro si a l'exterior n'hi ha cap més, però intueixo que no, donada l'afluència de personal que accedeix al lavabo que tenim gairebé a tocar.

El menjar és bo, la conversa animada i la distracció la tenim assegurada. Veure passar gent sempre n'ha estat una de recurrent. En cas de no ser així, en temps pretèrits, no hagueren fet un duro els que llogaven cadires a les Rambles de Barcelona.

De tant en tant ens voreja una noia o un noi amb la ment emboirada i esperonada per l'instint d'haver de buidar –el que sigui que acabi buidant–. És, sens dubte, una conseqüència lògica de la festa que tenen muntada a fora. Sortosament, aquests més perjudicats sempre van amb algú que els ajuda a no errar el destí i acabar dins la cuina. En moments així, que hom no sap gaire bé on és i encara menys on va, és quan es referma l'amistat amb qui sigui que ens acompanya. És bonic. Gairebé em fa saltar les llàgrimes.

Les noies, fidels a aquell ancestral costum –que a mi com a home m'és del tot inescrutable–, hi van entrant en grupets de dues, tres o més. Fins aquí tot normal, tanmateix, ens comença a cridar l'atenció de quin deu ser l'aforament dels serveis en qüestió. L'escena de la cabina dels germans Marx ens ve a la

imaginació. A més a més que no deixen d'entrar, quan surten, en poca estona tornen cap a dins i cada cop que tornen a fora, se les veu més i més contentes.

Discernim sobre el motiu de tant entrar i sortir. Què deu passar allà a dins? Se m'acudeix que potser comparteixen les solucions del Paraulògic del dia i cada cop surten més animades perquè estan a tocar d'escoltar el cant del paó. Els meus amics no troben encertada la meva teoria. Però, si no, què més hi poden anar a cercar amb tanta insistència?

Ens n'anem sense atrevir-nos a fer ús de les instal·lacions. Som porucs. Per a nosaltres continuarà sent un misteri el seu secret.

Podeu veure l'article original a [Tribuna Maresme](#)